

Samtidig må vi konstatere, at finanslovforliget overhovedet ikke har taget det nødvendige opgør med forsørgerkulturen eller taget de nødvendige initiativer til for alvor at fjerne statens store underskud. Økonomiministeren var efter indgåelsen af finanslovforliget hurtigt ude med bemærkningen om, at nu kunne man tage et opgør med netop forsørgerkulturen. Men det, vi frygter, er jo, at det blot var et taktisk-politisk udspil efter indgåelsen af finanslovforliget og ikke noget, der kommer til at blive båret videre ind i debatten fremover.

Men vi håber selvfølgelig, at vores bekymring på det område bliver gjort til skamme i den kommende tid, og at man på en helt anden måde end det, der er taget højde for i finanslovsforslaget, vil tage et opgør med den forsørgerkultur, som vi har i Danmark.

Hvad angår statens store underskud, har det jo allerede været livligt debatteret, og det står lysende klart for enhver, at De Konservative har fået opfyldt kravet om, at underskuddet på statsbudgettet for næste år skal ned under 30 mia. kr.; men det står samtidig lysende klart, at det sker på en økonomisk ganske uansvarlig måde. Med engangsindtægter forsøger man at bortlede opmærksomheden fra, at forliget jo reelt forværrer statens finanser. De største engangsforbedringer består af aktiesalg og ejendomssalg for 2 mia. kr., udskydelse af betalinger til kommunerne for 1,3 mia. kr. samt en forkortet kredittid for bankers og forsikringssekskabers indbetalinger til staten på 750 mio. kr.

Men det, der kan konkluderes på baggrund af forliget, er, at statens finanser jo ikke går styrket ud af forliget – tværtimod: Som ved tidligere finanslovaftaler skubber man problemerne frem foran sig. Tidligere på dagen forsvarede den konservative ordfører, fru Pia Christmas-Møller, det med, at det er normal praksis, at man hvert eneste år finder engangsindtægter til at finansiere sit driftsbudget med, og at man så også kunne gøre det for 1996. Men for os i Dansk Folkeparti gør det jo blot det hele meget værre, og det illustrerer jo i endnu højere grad, hvordan man skubber problemerne foran sig.

I Dansk Folkeparti er vi selvfølgelig tilhænger af privatiseringer, men provenuet af de privatiseringer skal bruges til at afdrage på statens gæld. De skal ikke bruges til driftsudgifter. Hvis staten fremover skal kunne have råd til de ting, som vi jo stort set alle siger at vi ønsker, så kræver det et afgørende brud på rækken af år med underskud. Det kræver overskud, og det kræver

gældsafdrag, primært for at statens renteudgifter kan komme ned.

Finansministeren slog i går til lyd for, at man ikke skulle koncentrere sig så meget om statens underskud. Finansministeren mente derimod, man skulle se på de samlede offentlige finanser. Og i den aktuelle situation kan man jo godt forstå, at finansministeren på den måde forsøger at bortlede opmærksomheden fra det, vi diskuterer i dag, nemlig statens finanser. Men vi vil advare imod på denne måde at etablere en sovepude for statens store gældsbyrde. For statens renteudgifter og afdrag skal nu engang betales, og havde vi ikke statsgælden, så kunne vi enten sætte skatterne mærkbart ned eller få mulighed for at forbedre vilkårene for utrolig mange svage grupper i samfundet.

Og der er jo nok at tage fat på: Ventelisterne til sygehusene. Dem kræver det en ekstra indsats og en holdningsændring at få ned. De ældres forhold er for dårlige. Der mangler egentlige plejehjemspladser, og mange ældre har ikke den fornødne hjemmehjælp. Og på flere områder skal de sindslidende og de handicappede hjælpes bedre end i dag. Finanslovsforslaget giver ganske vist de sindslidende lidt bedre vilkår, og det anerkender vi naturligvis, men der er jo utrolig meget at gøre på disse områder stadig væk. Men en bedre indsats på disse områder over for de virkelig svage grupper i vort samfund kræver, at man tør prioritere de offentlige udgifter.

Med landets skatte- og afgiftstryk bør vi jo alle sammen kunne forstå, at grænsen for, at vi via øgede skatter og afgifter kan hente ekstra indtægter, forlængst er nået, og det betyder, at der kun er egentlige og reelle besparelser tilbage for at få råd til det, der virkelig skal gøres i de kommende år. Og disse er som sagt nødvendige, hvis der fremover skal være råd til at hjælpe de allersvageste i vort samfund, og det mener vi i Dansk Folkeparti er afgørende nødvendigt.

Finansloven tager således slet ikke hånd om Danmarks problemer. Med en nu desværre aftagende vækst har staten foreløbig brugt en opgangsperiode ikke på at få afbetalt gælden, men derimod på at forøge statens udgifter. Dette er naturligvis ikke holdbart. Man burde derimod finde reelle besparelser, og der er jo nok af muligheder. I forbindelse med ændringsforslagene i går blev der nævnt en lang række, men jeg vil godt nævne, at i Dansk Folkeparti mener vi, at der er store muligheder for at finde besparelser på udlændingepolitikken. Der kan spares